

KATEE ROBERT

WICKED BEAUTY

GONOSZ
SZERELEM

PASSION
VALOGATÁS

AZ ÖVÉ AZ ARC, MELYÉRT EZER HAJÓ KELT ÚTRA,
Ő OLÜMPOSZ SZÍVÉNEK VAD SZÉPSÉGE...
ÉS SOSEM LEHET A MIÉNK.

Az Olümposzon vagy uralkodsz – vagy rajtad uralkodnak. Akhilleusz nincstelenként született, de gyerekként megfogadta, felküzdí magát a mérgező város belső köreibe. Most, hogy bárki, akinek megvan a kellő ereje és kitartása, megszerezheti az egyik fontos és áhított pozíciót, ő és társa, Patroklosz azt tervezik, hogy egymással szövetkezve, esélyeiket megduplázva törnek győzelemre.

Egyikük sem számít arra, hogy a híres szépség, Heléna is a nyeremény része lesz... vagy arra a tűzre, amely lánggra lobban bennük, amint a lány rájuk pillant.

Zeusz ugyan úgy döntött, ő választja ki Heléna jövődöbelijét, de a lánynak saját tervei vannak. Dacból beszáll a saját kezéért folytatott küzdelembe. Viszont akadnak olyan vetélytársak, akik inkább látnák holtan, mint a város egyik vezetőjeként. Akhilleuszon és Patrokloszon kívül senkire sem számíthat. De vajon megbízhat-e bennük, hogy valóban az ő érdekeit tartják szem előtt, amikor minden csókjuk felér egy igazi csatával?

Heléna, Akhilleusz és Patroklosz perzselően modern története, amely bűnösen szenvedélyesen és lehengerlően romantikus.

KATEE ROBERT

a New York Times, valamint a USA Today bestsellerszerzője, az Entertainment Weekly által „elmondhatatlanul érzéki”-nek minősített regényeket ír. Könyvei több mint kétmillió példányban keltek el. Amerika északnyugati partvidékén él férjével, gyermekeivel, egy macskával, aki azt hiszi magáról, hogy kutya, és két dán doggal, akik azt gondolják magukról, hogy ölebek.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kateerobert.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„A hercegnők arra születtek, hogy imádják őket... Nem arra, hogy ők imádjanak hősoeket! Helénának elege van abból, hogy férfiak döntenek a sorsáról. Akhilleusz és Patroklosz pedig nem számít rá, hogy Heléna így lenyűgözheti őket. Imádtam a szövetségüket a hálósobán kívül és belül is. A történetük lassú izzásból erősödik futótűzzé. Elképesztő!”

AMAZON

„A Dark Olympus-sorozat fenomenális folytatása!!! Imádtam a történetet és magát az epikus kidolgozást! Katee Robert csodálatos munkát végzett e fantáziavilág megteremtésével és a csodás karakterei árnyalásával. Na és a kémia?! Nincsenek szavak!”

GOODREADS

„Egy újabb izgalmas történet a modern Olümposz világából. Amellett, hogy a görög mitológiai történeteket veszi alapul, imádom, hogy mennyire egyedivé teszi a karaktereket. A politikai ármánykodások és harcok mögött megbúvó romantika pedig egyenesen felejthetetlen!”

BARNES & NOBLES

KATEE ROBERT

WICKED
BEAUTY

GONIOSZ
SZERELEM

— részlet —

HELÉNA

- ROHADTUL ELKÉSTEM - DÜNNYÖGÖM AZ ORROM alatt. A Dodona-torony folyosói szerencsére elnépteledtek mostanra, de ettől csak még hangosabbnak hallok a fejemben ketyegő órát. Ma este minden megváltozik. Ez az az éjszaka, amely után többé már nem leszek bábu mások játékában, és végre szert tehetek a hatalomra, amelyre kislánykorom óta vágytam.

És nem hiszem el, hogy ennyire későn értem ide.

Gyorsabban szedem a lábaimat, és alig tudok ellenállni a késztetésnek, hogy futásnak eredjek. Kifulladás és zavartan megjelenni egy összejöveten az Olümposzon még rosszabb, mint késve érkezni. A külsőségek itt nagyon is számítanak. Elmúltak már azok az idők, amikor az Olümposz még a hagyományos hadviselés helyszíne volt, de az itt lakók nap mint nap vívnek és nyernek kisebb-nagyobb csatákat a leghétköznapibb dolgok felhasználásával.

Például egy gondosan megtervezett ruha segítségével.

Egy negédes szóval, amely mérges fullánkot rejt.

Egy házassággal.

Bepattanok a liftbe, amely felrepít az emeletre, ahol a bálterem van, és nehezen bírom ki, hogy ne ugráljak

lábujjhegyen, annyira türelmetlen vagyok már. Normális esetben nem is törődnék mindezzel. Művészetté emelem a kicsinyes lázadást.

Ma este azonban más a helyzet.

Ma este a bátyám, Perszeusz – aki immár a jelenlegi Zeusz – olyan bejelentést készül tenni, amely mindent megváltoztat. Kevesebb, mint egy hete, hogy Árész elhunyt. Aligha ért bárkit is váratlanul ez a fejlemény – a fickó vén volt, mint az országút, és már három hónapja kopogtatott az alvilág kapuján –, de ezzel olyan lehetőség adódott számunkra, amilyenre általában csak egyszer kerül sor egy nemzedék életében. A Tizenhármak közül egyedül Árész pozíciója szabad préda minden jelentkező számára. Nem kell felmutatni sem az eddigi életed, sem a kapcsolati hálódát, sem a vagyonodat. Még csak olümposzinak sem kell lenni hozzá.

Egyszerűen csak nyerni kell.

Három próba van, mindegyik arra hivatott, hogy elválasszák az ocsút a búzától, az utolsó talpon lévő játékos pedig elfoglalhatja Árész helyét, és egy lehet a Tizenhármak közül, akik Olümposz felett uralkodnak. Mindegyiküknek megvan a maga szerepe abban, hogy a város olajozottan működjön, de ami még ennél is többet ér nekem az az, hogy egyiküket sem kényszeríthetik olyasmire, amit nem akarnak.

Még maga Zeusz sem kötheti meg egy ilyen tisztesség képviselőjének a kezét – legalábbis elméletben. Az apám történetesen nem sokat foglalkozott az ilyen finomságokkal, és kétlem, hogy a bátyám, aki megörökölte a címét, változtatna ezen. Akárhogyis. Ha Árész leszek, nem leszek többé egy Zeusz lánya és egy másik testvére, egy elkényeztetett hercegkisasszony, aki sem-

milyen értéket nem képvisel a csinos arcán és a kapcsolatain túl.

Árészként megszabadulhatok a címkéktől.

Kinyílik előttem a liftajtó, és a bálterem felé veszem az irányt. A hosszú folyosó megváltozott a legutóbbi összejövetel óta: a komor, sötét drapériákat, amelyek az ajtók két oldalán a padlótól a mennyezetig függtek, ezüstszálakkal átszőtt, légiesen könnyed, fehér fátýolszövetre cserélték. Még így sem mondható barátságosnak a látvány, de lényegesen kevésbé nyomasztó. Kíváncsi vagyok rá, vajon kinek a döntése volt ez, mert az biztos, hogy nem Perszeuszé. Mióta apánk halála után átvette Zeusz címét, a bátyámat csak két dolog érdekli: hogy vezethesse a vállalkozását és vasmarokkal uralkodhasson az Olümposzon.

Vagy legalábbis megpróbálja.

– Heléna.

Megtorpanok, de a felismerés megkönnyebbült mosolyt csal az arcomra.

– Erósz. Mit keresel idekint, az árnyékban leselkedve? Előrelép, kezében egy kis retiküllel.

– Psziché itt felejtette a táskáját.

Nevetségesnek kellene tűnnie azzal a táskával a kezében, különösen akkor, ha figyelembe vesszük, miféle erőszakos cselekményeket követtek el azok a kezek, csak-hogy Erósznak szokása úgy lavírozni az életben, mintha érinthetetlen lenne. Senki sem merne egy szót sem szólni, és ezzel ő is tisztában van.

– Milyen rendes férj vagy! – állapítom meg.

Az utolsó néhány lépést is megteszem, üdvözlő pusztit nyomjak az arcára. Alig láttam őt az utóbbi hónapokban, de megállapíthatom, hogy jól néz ki. Erósz az egyik

legszebb ember az Olümposzon – ami nem semmi teljesítmény: fehérbőrű, göndör szőke hajú és olyan vonzó az arca, hogy a festők sírva fakadnának a tökéletességét látva.

– Jól áll neked a házasság.

– Napról napra egyre inkább.

A tekintete hirtelen élesebb lesz.

– Ma este kihoztad magadból a legjobbat – jegyzi meg.

– Tetszik a ruhám? – kérdezem.

Egyik kezemmel végigsimítom a ruhámat. Egyedi darab, az aranyszínű anyag a vállamtól a csípőig a testemhez simul, majd onnan lefelé egy lehetetnyit bővül a szabása. Míves a mintája, amelyet úgy terveztek, hogy minden mozdulatomra megcsillanjon rajta a fény. A kebleim között mély V alakú dekoltázs húzódik, a vállrészt pedig kicsúcsosodik, ami kissé katonás benyomást kelt.

– Ez egy igazi látványelem, ahogy anyám mondaná.

Eltolom magamtól a mellkasomban érzett nyilallást, ahogy mindig, valahányszor eszembe jut a nő, aki túl korán ment el. Tizenöt éve, hogy nincs már közöttünk, és épp tizenöt éves voltam, amikor egy *rejtélyes* esés következtében életét vesztette. Rejtélyes. Persze. Nem mintha nem gyanította volna az egész Olümposz, hogy az apám állt a baleset hátterében.

Nem mintha én magam nem tudnám biztosan, hogy mi történt.

E gondolat elhessegetése már szinte izommemóriából megy. Nem érdekes, miféle bűnöket követett el az apám. Ő meghalt, és eltűnt az életemből, akárcsak az anyám. Remélem, hogy a Tartarosz bugyraiban szenved, mióta kilehelte a lelkét. Amikor a halálára gondolok, mást sem

érzek, mint megkönnyebbülést. Meghalt, mielőtt férjhez adhatott volna, hogy valamilyen istenverte szövetséget kössön általam, és mielőtt még több fájdalmat okozhatott volna, amit a jelek szerint annyira élvezett.

Nem, egyáltalán nem hiányzik az apám.

– Büszke lenne rád.

– Talán.

Erósz válla fölött az ajtóra pillantok.

– Lehetséges, hogy kikelne magából azért, amit tenni készülök.

Felkavarni az állóvizet? Én éppenséggel az egész tetves óceánt készülök felkavarni.

Erósz rögtön kapcsol. Felszalad a szemöldöke, és bűnbánóan megrázza a fejét.

– Szóval Árész címére pályázol. Tudhattam volna. Mostanában sok partiról távol maradsz. Az edzések miatt?

– Igen.

Felkészülök a hitetlenkedésére. Lehet, hogy barátok vagyunk, de csak olümposzi mércével mérve. Bízom benne, hogy Erósz nem fog kést bökni a bordáim közé. Bízok bennem, hogy nem okozok neki indokolatlanul galibát a sajtóban. Rendszeresen találkozunk különféle rendezvényeken, és időnként kölcsönös szívességeket teszünk egymásnak. Mégsem bízom rá a legféltettebb titkaimat. Ez nem a személyének szól. Van olyan részem, amelyet senkire sem bízok rá.

Másrészt, az Olümposzon hamarosan mindenki tudni fog a terveimről.

Kihúszom magam.

– Ringbe szállok, hogy én lehessenek a következő Árész.

– Tyú! – Erósz füttyent egyet. – Nem lesz könnyű dolgod. – Nem mondja, hogy szerinte meghaladja a képes-

ségeimet ez a kihívás, én mégis megingok egy kissé az elhatározásomban. Nem igazán számítottam lelkes támogatóra, de az, hogy állandóan alábecsülnek, mindig fájdalommal tölt el.

– Igen, nos, jobb lesz, ha én is bemegek.

– Várj egy kicsit! – Végigpillant rajtam. – A frizurád egy kissé féloldalas.

– Micsoda?

Felemelem a kezem, és megérintem a fejemet. Tükör nélkül azonban nem tudom eldönteni.

A fenébe is, akkor még többet fogok késni, de még mindig jobb, mintha ziláltan sétálnék be a bálterembe. Már indulnék is vissza, a mosdó irányába, amerre a liftek is vannak, de Erósz elkapja a vállamat.

– Majd én.

Kinyitja Psziché táskáját, és miután néhány másodpercig kotorászik benne, előhúz egy még kisebb táskát. Egy csomó hullámcsat van benne. Hitetlenkedő arckifejezésemet látva Erósz felnevet.

– Ne vágj ilyen képet! Ha lenne táskád, te is biztosan tartanál benne néhány hajcsatot. Most pedig maradj nyugton, és hagyd, hogy rendbe hozzam, amit elrontottál!

A pánik úrrá lesz rajtam, miközben óvatosan megigazítja a hajamat, féltucatnyi hajtűvel rögzítve a frizurámat. Hátrébb hajolva bólint egyet.

– Így már jobb.

– Erósz.

Óvatosan újra megérintem a hajamat.

– Mióta foglalkozol frizurákkal?

Megvonja a vállát.

– Nem tehetek többet a kárelhárításnál, de Pszichének megspórolok egy kis fáradságot, ha így tudok segíteni neki.

Az istenekre, olyan szerelmes, hogy már a rosszullet környékez tőle. Örülök neki. Tényleg. De nem tehetek róla, irigylem is őket. Nem Erósz miatt – ő inkább testvér nekem, mint bármi más, hanem a bensőségesség és a bizalom miatt, amely a feleségéhez fűzi. Egyszer, amikor azt hittem, hogy ez nekem is megadatik, ugyancsak pórul jártam. Még ma is fájlalom a következmények okozta lelki sebeket.

De azért futja egy mosolyra.

– Köszönöm.

– Üsd ki őket, Heléna!

Szinte fáj, olyan éles a mosolya.

– Szurkolni fogok neked.

Lassan szívom be a levegőt, és az ajtó felé fordulok.

Mivel már elkéstem, akár fel is használhatom ezt egy hatásos belépőhöz. Kihúszom magam, és a szükségesnél nagyobb erővel lököm be egyszerre az ajtó két szárnyát. A vendégek szétrebbenek előttem, amikor belépek a terembe. Megálllok, megvárom, hogy végigmérjenek, és én is felmérem az élém táruló látványt.

Ez a bálterem is megváltozott azóta, hogy Perszeusz megörökölte Zeusz címét. Maga a tér rendeltetése ugyanaz, mint volt. Változatlan a fényes fehér márványpadló, amelyet alig látni a vendégektől, a boltíves mennyezet, amelynek köszönhetően a terem még nagyobbnak tűnik, mint amekkora valójában, a hatalmas ablakok és üvegajtók, amelyek a helyiség másik oldalán lévő erkélyre nyílnak. Mégis, valahogy más az összhatás. A falak régebben krémszínűek voltak, most azonban hűvös szürkék. Leheletnyi csupán ez a változás, amely mégis nagy különbséget eredményez. Az a legfeltűnőbb, hogy a Tizenhármak életnagyságúnál nagyobb portréi másmilyen keretet kaptak a falakon. Eltűntek a vastag aranykeretek,

amelyeket apám kedvelt, és mívesen kidolgozott fekete változatok kerültek a helyükre. Közelebb kellene mennem, hogy meggyőződjek róla, de úgy tűnik, mindegyik egyedi formatervű: a Tizenhármak minden egyes tagjára sajátosan jellemző.

Perszeusz nem maga eszközölte ezeket a változtatásokat. Ebben egészen biztos vagyok. Lehet, hogy apánk megszállottan foglalkozott az imázsa ápolásával, de a bátyám nagyívben tesz rá. Még akkor sem érdekli, amikor kellene, hogy érdekelje.

Magasra emelt fejjel elindulok, átvágva a tömeget.

Általában kivétel nélkül mindenkit ismerek, aki csak megjelenik a Dodona-toronyban. Az információ mindennél fontosabb, és már igen fiatalon megtanultam, hogy ez az egyetlen fegyver, amelyet használhatok. Néhányan a szemembe néznek, mások úgy bámulják a testemet, hogy kiráz tőle a hideg, megint mások pedig jóformán hátat fordítanak nekem. Nincs ebben semmi meglepő. Lehet, hogy megvan az előnye annak, ha az ember a Kasziosz család tagja, de ez azt is jelenti, hogy beleszületsz a generációk óta tartó sérelmek és a politika világába.

Úgy nőttem fel, hogy megtanultam, kiből lehet megbízni – senkiben –, és ki az, aki tényleg belökne az autók elé a forgalomban, ha lenne rá esélye: több ilyen ember lenne, mint ami még megnyugtató. De ez a mostani parti nem egy szokványos bál, ahogyan a ma este sem hétköznapi. Az itt látott arcoknak közel fele új számomra: olyan emberek ők, akik az Olümposz környéki peremvárosokból érkeztek, vagy akik Poszeidón engedélyével behajózhattak a városba erre a különleges alkalomra. Nem állok meg csak azért, hogy megjegyzzem az arcokat. Nem mindenki fog nevezni a bajnokságra a jelenlévők

közül. Sokan közülük ugyanolyanok, mint az itt lévők többsége az Olümposzról. Csellengők csupán. Ők nem számítanak.

Nem változtatok a tempómon, egyenletes ritmusban haladok előre, ami arra kényszeríti a vendégeket, hogy térjenek ki az utamból. A tömeg szétválik előttem, amit előre tudtam, és az emberek összesúgnak a hátam mögött. Nagy feltűnést keltek, és míg a jelenlévők fele imád ezért, a többiek rossz szemmel nézik ugyanezt. Ma este mindenki kitett magáért. Az egyik sarokban a nővérem, Érisz – aki három hónapja viseli Aphrodité címét – Hermésszel és Dionüszossal nevetgél valamin. Fájdalmat érzek a mellkasomban. Semmit sem szeretnék jobban, mint most is velük lenni, ahogy minden más partin. A nővérem és a barátaim teszik elviselhetővé számomra az életet az Olümposzon, de az elmúlt hónapok rávilágítottak a köztünk támadt újkeletű különbségekre. Nem volt annyira feltűnő, amíg Érisz még csak Érisz volt, de most, hogy ő is előlépett a Tizenhármak egyikévé... egyre inkább lemaradok. Zeusz és Aphrodité testvére, Hermész és Dionüszosz barátja? Ez semmit sem jelent. Továbbra is egy bábu vagyok, akit valaki másnak a sakktábláján mozgatnak. Árészé előlépni az egyetlen lehetőségem, hogy változtassak ezen a helyzeten.

A szemközti sarokban megpillantom a Dimitriouklánt, Déméter van itt a négy lánya közül hárommal. Hádész is velük van, Perszephoné férje. Mint mindenki más, ők is kiöltöztek erre az alkalomra. Az a körülmény, hogy Hádész és Perszephoné is itt vannak, csak rávilágít az elkövetkezendő események jelentőségére. A Tizenhármak valamennyi tagja eljött, hogy szemtanúja legyen az Árész helyére meghirdetett verseny ünnepélyes megnyi-

tójának. Erósz ott áll a felesége mellett, és ahogy az arca felragyog a látványától... elfordulok.

A trón a céloom.

Pontosabban a trónpár – egy újabb változás, amely összefügg a vezetőváltásunkkal. eltűnt az a rikító arany-monstrum, amely apánk kedvence volt, és egy acéltrónus került a helyére, amely vonzza a szemet, de rideg. Akárcsak maga Perszeusz.

A másik trón az övének egy kifinomultabb változata. Kallisztó Dimitriou ül rajta, egy gyönyörű fehér nő, hosszú sötét hajjal, elegáns fekete ruhában. Úgy néz mindenkire, aki összegyűlt a lábai előtt, mintha a legszívesebben mindannyiunkat kilökne a hatalmas üvegajtókon, amelyeket kinyitottak, hogy beengedjék a langyos június esti levegőt. Kétlem azonban, hogy megállna ezen a ponton. Sokkal valószínűbb, hogy szívesen látná, ha egyenesen áthajigálnának minket az erkélyen.

Hogy a bátyám miért éppen őt választotta feleségül, vagyis az új Hérának, az mindenki számára rejtély itt az Olümposzon. Úgy tűnik, nem kedvelik egymást. A házasságukról messziről büzlik, hogy Déméter közbenjárásának az eredménye, de akárhogy is keresem, sohasem találok a megfelelő választ. Azt hiszem, nem érdekes, miért vette őt feleségül Perszeusz, csak az a lényeg, hogy elvette.

Gyorsan meghajolok, már majdnem tisztelettudóan.
– Zeusz. Héra.

A bátyám előrehajol, és rám szegezi rideg tekintetét. Míg Érisz és én az anyánk színeit örököltük, Perszeusz minden tekintetben az apánkra ütött. Szőke haj, kék szem, sápadt bőr és markánsan vonzó arc. Ha csak egy kicsit is megerőltetné magát, elég sármos lenne ahhoz, hogy az egész nézőközönséget elbűvölje. Sajnos a bá-

tyámnak ez sohasem volt az erőssége, ellentétben a családom többi tagjával.

Héraklész kivételével. Ő ugyanolyan rosszul játszott ezt a játékot, mint Perszeusz.

Elhessegetem magamtól ezt a gondolatot. Nincs értelme Héraklészre gondolnom. Ő elment innen, és ami az Olümposz lakóinak többségét illeti, felőlük ezzel az erővel akár halott is lehetne. Nem, ez nem helytálló így. Az emberek szoktak beszélni a halottakról. Héraklész kapcsán azonban úgy tesznek, mintha soha nem is létezett volna. Nekem viszont majdnem annyira hiányzik, mint az anyám.

– Elkéstél.

Perszeusz nem emeli fel a hangját, de nincs is szükség erre. A hozzánk legközelebb állók elcsendesedtek. Feszülten várják, hogy szemtanúi lehessenek Kaszioszék családi drámájának. Nem neheztelhetek rájuk ezért. Harminc év alatt bőven adtam táptalajt nekik a pletykákhoz.

– Elnézést kérek. – Ezt még komolyan is gondolom. – Elszaladt velem az idő.

Általában nem szoktam túlságosan sokáig készülni, de ebben a helyzetben nincs semmi szokványos. Perszeusz alig láthatóan rázza a fejét, a természet pásztázza a tekintetével.

– Hamarosan megteszem a bejelentést. Ne kószálj el!

Magamban háborgok, de nincs értelme magamra vennem a stílusát. Perszeusz mindenkivel úgy beszél, mintha gyerek vagy kutya lenne; kicsi korunk óta mindig is ilyen hangot ütött meg velem. Elfogadhatnám, hogy ő már csak ilyen, de az általa kedvelt kommunikáció módja máris ellenérzéseket szült az olümposzi elit köreiből.

Ez azonban nem az én problémám. Ma este semmiképp sem. Ragyogó mosolyt küldök felé.

– Természetesen, kedves bátyám. Meg se fordult a fejemben, hogy távozzak.

A bejelentés után lehet majd nevezni a bajnokságra Árészt címéért. A határidő, ameddig erre lehetőségük van, hajnalig tart, de amennyire tudom, ritkán fordul elő, hogy későn is jelentkezne valaki. Biztos akarok lenni benne, hogy én is ott vagyok és benevezek, mielőtt bárkinek eszébe juthatna megakadályozni.

Megfordulok, hogy végigpásztázzam a termet, bár érzem, hogy a bátyám rajtam tartja a szemét. Valószínűleg attól tart, hogy még kínosabb helyzetbe hozom. Egy másik este talán még ezt is kihívásnak tekinteném, de most a földj lebeg a szemem előtt. Nem hagyom magam eltéríteni. A mai este után mindenki tudni fogja, hogy számolniuk kell velem.

Nem kerül sok időbe, és a Tizenhármak többi tagja is odajárul, hogy elfoglalja helyét a bátyám és Kallisztó-Héra oldalán. Úgy tűnik, unatkozik, de ő az egyetlen, aki így van ezzel. Izgalom hatja át a légkört a helyiségben. Tudom, hogy Perszeusz mindössze stabilitást akar teremteni az Olümposzon, de a fanfárja nem csak a városnak szól. Ad valamit a civileknek, amiért szurkolhatnak, egy olyan eseményt, ami felduzzasztja a morált – ami az utóbbi időben alaposan megingott. Lehet, hogy a Tizenhármak uralkodnak Olümposzon, de végső soron csak egy maroknyi emberről van szó. A lakosság nagyobbik részének támogatása nélkül ez a hatalom csak névleges lehet.

Történelmünk során csak egyszer került sor zendülésre, néhány generációval ezelőtt, miután a Tizenhármak közötti háború megtizedelte a város lakosságát. Ez elég brutális volt ahhoz, hogy tudjuk: nem szeretnénk, hogy megismétlődjön. A dolgok akkor működnek a legjob-

ban, ha a Tizenhármak jelenlegi tagjai a hírességek játékát játsszák. Amikor valaki átvesz egy új címet, eldönti, hogyan akarja kialakítani az imázsát, és kitart amellett. Néhányan – mint például Démétér, a legutóbbi Aphrodité, Hermész és Dionüszosz – határozottan lépnek fel, és felhasználják a közvéleményt a céljaik elérésére. Poszeidón és Hádész azonban sohasem vett részt ebben a játékban. Hádész azért nem, mert a folyónak ezen a partján egészen a közelmúltig senki sem tudott a létezéséről. Poszeidón pedig azért, mert azon kevesek közé tartozik, akik szabadon közlekedhetnek az Olümposzt körülvevő gáton. Ez azt jelenti, hogy ő importál mindent, amit a város iparágai nem képesek előteremteni.

Mivel rövid időn belül változik a Tizenhármak összetétele, ez bizonytalanságot jelent, márpedig bizonytalan időkben bármi lehetséges. Még egy forradalom is.

A bátyám mindent elkövet azért, hogy ezt megakadályozza. A tömeg egyre közelebb nyomul a trón előterébe, én pedig elfordulok tőlük és odalépderek, ahol Dionüszosz áll. Ő egy velem nagyjából egykorú fehérbőrű férfi, rövid, sötét hajjal és impozáns bajusszal, amelyet csak annyira növesztett meg, hogy egy kissé lejjebb érjen a szája szélénél. Nevetségesnek kellene lennie, de Dionüszosz már csak ilyen. Művészetté emeli a nevetségességet pimasz hozzáállásával és élénk színű öltönyével. Széles mosollyal néz rám.

– Készen állsz rá?

A gyomrom görcsbe rándul ugyan, de visszamosolygok rá.

– Hát persze. Biztosan kerekedik belőle egy kis dráma is, és tudod, mennyire szeretem az ilyesmit.

Hamarosan én magam fogok drámát előidézni.

Kigyúlnak a reflektorok Perszeusz fölött, amikor a forgatóstáb a kamerával elfoglalja a helyét vele szemben. Ezt az eseményt közvetíteni fogják az egész városnak, ami azt jelenti, hogy már most is létfontosságú a bajnokok számára, hogy milyen benyomást tesznek a nyilvánosságra. A címe természeténél fogva Árésznak nincsen szüksége az emberek támogatására ahhoz, hogy végezhesse a munkáját, de ha népszerű a polgárok körében, az megkönnyíti a dolgát.

A bátyám felegyenesedik. Nincs olyan tekintélyt parancsoló a megjelenése, mint apánké volt, de megvan az a képessége, hogy azt az érzést keltse, mintha egyenesen az ember lelkébe látna. Most is használja ezt az eszközt: jeges pillantása végigsiklik az egybegyűlt vendégseregen, mielőtt megállapodna rajtam. Valami villan a szemében, valami, amit nem ismerek fel, de odébsziklik a tekintete, mielőtt azonosíthatnám.

– Mindannyian tudjátok, miért vagyunk itt.

Nem emeli fel a hangját, de nincs is szükség rá. A testvéreimet és engem már egészen kicsi korunktól kezdve hozzászoktattak a nyilvános fellépésekhez. Hogy tökéletes szimbólumai legyünk a tökéletes érvonalunknak.

– Azért vagyunk itt, hogy tiszteljük Árészt előtt. Közel hatvan évig szolgálta ezt a címet, és túlságosan korán távozott.

Szép szavak. Súlytalan szavak. Az utolsó Árészt, őszintén szólva, egy igazi seggfej volt.

Perszeusz most a terem másik része felé fordul.

– Ma este elkezdjük a következő Árészt keresését. A hagyománynak megfelelően három próbát fogunk megszervezni, az elsőt két nap múlva hozzuk nyilvánosságra. A három próbatétel győztese lesz a következő Árészt.

Hosszas hatásszünetet tart. Ismét az a furcsa kifejezés ül ki az arcára. A tekintete az egyetlen figyelmeztetés, amit kapok tőle. Perszeusz rám pillant, kék szemében az együttérzéshez hasonló érzelmet vélek felfedezni, miközben megpecsételi a sorsomat.

– És ő lesz az, aki feleségül kapja a húgomat, Helénát.

AKHILLEUSZ

- MEGMONDTAM - MORMOLJA PATROKLOSZ.

Nem kell ránézniem ahhoz, hogy tudjam, mire gondol. Mindig tudom, mi jár a fejében. Nevezetesen túl sokat gondolkodik. Most, hogy a műsor elkezdődött, legalább eloszlottak a rajongók, akik abban a pillanatban lecsaptak ránk, hogy beléptünk az ajtón. Ez megkönnyebbülés; tetszés szerint ki-be tudom kapcsolni a vonzerőmet, de ez az egész színjáték kimerítő.

Az utolsó Árész sohasem aggódott amiatt, hogy a közönségnek kellett játszania. Egy igazi vén gazember volt, akit az sem érdekelt, hogy ezt mindenki tudta róla. Nem tudom, hogy eleve így kezdte-e a hivatalát, amikor átvette ezt a címet, de tény, hogy a végén már mindenki utálta őt. Még a saját emberei is.

Athéné nem így működik, és mindent tőle tanultam, amit tudok. Jobb a méz, mint az ecet, jobb, ha valakit némi manipuláció révén ráveszel arra, amit akarsz, mint-ha fejbe vágod a kezéd ügyében lévő bármilyen fegyverrel.

Árésznek jól jött volna néhány lecke Athénétől, de ő az a fajta fickó volt, aki kitűzött magának egy utat, és

aztán sohasem tért le róla. Meg fognak változni a dolgok, ha én leszek a főnök helyette.

Zeusz még mindig beszél, és egy csomó ostobaságot hord össze a hagyományokról. Olümposz nyakig úszik a hagyományokban. Ez az itteniek mentsége mindenre, egy olyan érv, amely kényelmesen leveszi a felelősséget azoknak a válláról, akik ténylegesen cselekedhetnének.

– Igen – dünnyögöm. – De ki sem kell mondanod, már a fejemben is hallottam, hogy előre megmondtad.

Patroklosz biztos volt benne, hogy a címhez feleség is jár. Régen volt már, hogy Árészt titulusa legutóbb gazdát cserélt, így voltak kétségeim efelől, de Patroklosz számos képességei közül az egyik legjobb, hogy összegyűjti az összes rendelkezésre álló információt, és addig futtatja magában a különféle forgatókönyveket, amíg meg nem találja a legvalószínűbbet. Emiatt néha baromi idegesítő a társaságában lenni, de tény, hogy zseniális.

Körbepillantok a helyiségen. Úgy tűnik, senkit sem lepett meg különösebben a bejelentés, ami azt jelenti, hogy a jelenlévők vagy Patrokloszhoz hasonlóan felmérték a helyzetet, vagy pókerarcuk van. Közelebb lép hozzám, a válla az enyémet súrolja. Ráncolja a homlokát, közben egyre csak túráztatja az agyát.

– Arra viszont nem számítottam, hogy Heléna lesz az. Nem gondoltam, hogy Aphrodité *őt* választja.

– Ja.

Nem kellene, de a tekintetem automatikusan Helénára siklik, aki a terem egyetlen kiürült foltjának közepén áll, mintha a körülötte lévők le akarnák rázni magukról, ami történni fog velem. Csak a profilját látom, de az is épp elég.

Gyönyörűnek nevezni finoman szólva is a legkevesebb, amit mondhatunk. Ő egyszerűen *makulátlan*,

olyasfajta tökéletes szépség, ami nemzedékenként csak egyszer fordul elő. Az egész családja szép emberekből áll, de ő teljesen más szintet képvisel. Azonban bulizás tekintetében nem fogja vissza magát, és a túlkapásaival van tele a város összes pletykaoldala. Nem azok szerint a szabályok szerint él, mint mi. Sosem érzett éhséget, sosem kellett megharcolnia semmiért.

Ez a nő egy toronyba zárt hercegkisasszony, és az ilyenek egyedül csalinak jók.

Heléna megmozdul, finoman megvonva a vállát. Amikor a helyiség felé fordul, boldognak látszik... mindaddig, amíg bele nem nézek borostyánszínű szemébe. Olyan rideg a tekintete, mint Zeuszé. Táncolnak az ujjai, miközben int a helyiségben tartózkodóknak.

– Szerencsések vagytok.

Sokfelől nevetés hangzik fel. Patroklosz és én azonban hallgatunk. Rápillantok. Néhány centivel magasabb nálam, és természeténél fogva karcsúbb testalkatú. Ma este azt a szemüveget viseli, amit annyira szeretek, és egy öltönyt, amit legszívesebben összegyűrnék rajta. Mindig olyan átkozottul összeszedett. Semmi sem zavarja meg a nyugalmát, mert mielőtt akcióba lépne, már féltucatnyi forgatókönyvet végiggondolt. Meglepni őt szinte lehetetlen. És most mégis megtörtént.

– Biztos, hogy ezt akarod? – mormogom.

Talán számított arra, hogy a hagyománynak megfelelően feleség is jön Árész címével, de hogy Heléna lesz az, az bonyolítja a helyzetet. Ezzel az erővel akár egy kígyóval is ágyba bújhatnál, és imádkozhatnál, hogy ne mélyessze beléd a méregfogait. Marni fog. A kígyóknak már csak ilyen a természetük. Heléna hűséges a családjához, de csakis a családjához. A házasságunk azt jelentené, hogy minden interakció, az otthonunkban és azon

kívül is, csatatérré válik. Ő egy igazi Kasziosz-szülött. Nem lehet megbízni benne.

– Ez az egyetlen út.

Igazat adok neki. Nem is tudom, miért kérdőjelezem meg. Ezt akartam, mióta elég idős voltam ahhoz, hogy rájöjjenek: az olümposziak semmit sem tisztelnek a hatalmon kívül.

Hogy én is ízelítőt kaptam belőle, miközben Athéné szolgálatában felfelé lépdeltem a ranglétrán? Igen, sok mindent hajlandó vagyok feláldozni ezért a címért.

– Akkor haladjunk tovább a terv végrehajtásával!

Patroklosz rám pillant. Megnyerő arca teljesen nyugodt. Alig észrevehetően bólint. Ő sohasem akart vezető lenni, nemhogy a Tizenhármak közé tartozni. Csak azért nevez be a versenybe, hogy segítsen nekem. Ez volt a terv attól a pillanattól kezdve, hogy eldöntöttem: megpályázom Árész címét.

Az első két próbatételnek az a célja, hogy addig csökkentsék velük a bajnokok számát, amíg már csak öten maradnak talpon a végső megmérettetésre. Volt példa rá, hogy szövetkeztek egymással, de én nem vagyok hajlandó a sikeremet az ismeretlenre feltenni. És itt jön a képbe Patroklosz. Ő minden segítséget megad nekem, amire szükségem lehet ahhoz, hogy részt vehessek a végső megmérettetésen.

Szinte biztosra veszem, hogy egyedül is el tudnám érni ezt a célt, de ő ragaszkodott hozzá, hogy segíthessem. Az igazat megvallva, nem is tiltakoztam olyan hevesen ez ellen. Patroklosz mellett áll, mióta tizennyolc éves korunkban összeismerkedtünk. Azóta minden fontosabb mérföldkövet együtt értünk el. Visszás érzés lenne anélkül versenyezni és elnyerni az Árész címet, hogy ő vigyázna rám. És mégis.

– Ha biztos vagy benne.

– Biztos vagyok. Ne próbálj kibúvót keresni nekem! Beszállok a versenybe. Ennyi.

Visszafordul, hogy szemügyre vegye a tömeget.

– Minden egyes szóba jöhető olümposzi bajnokról van egy aktám. Te vagy a legjobb közülük. Velem az oldaladon több mint garantált a győzelmed.

A győzelmem. Hogy én lehessek az új Árész. Aki feleségül veszi Helénát.

Nem mondható szokványosnak a kapcsolatom Patroklosszal, legalábbis egyesek szerint, de mindig arra számítok, hogy zavarni fogja őt a gondolat, hogy mással lépjek frigyre. Engem rettenetesen zavarna, ha valaki mással házasodna össze. De ő ugyanolyan nyugodt, mint mindig. Ettől viszont a falra mászok.

– Heléna Kaszioszt feleségül venni komoly kihívás. Ez fájni fog.

Olyan pillantást vet rám, amellyel öncenzúrára szólít fel.

– Árész.

Mintha emlékeztetnie kellene rá. Egy istenverte hárpiaát is hajlandó lennék feleségül venni, ha ez a feltétele annak, hogy bekerüljek a Tizenhármak körébe. Sajnos Heléna Kasziosz nem áll messze ettől. Egy elkényeztetett lány, aki mindig megkapta, amit akart. Most azonban még az álságos mosolyán keresztül is látom, hogy dühös emiatt a fejlemény miatt.

Bárki is nyeri meg ezt a címet, az valószínűleg egész életében bánni fogja a győzelmét. És akkor még nem is beszéltem arról, hogy minden információt, amit csak kiszed belőlem, egyenesen továbbítani fog Zeusznak.

Ez egy okos húzás a részéről. Méltó egy olyan tervhez, amely akár Patroklosz fejéből is kipattanhatott vol-

na. Végső soron azonban nem számít mindez. Én leszek Árész. Az összes többi problémával ráérek majd akkor foglalkozni, miután elnyertem ezt a címet.

Mozgást látok a szemem sarkából, ami arra készítet, hogy odapillantsak. Párizs az. Egy sovány, fehérbőrű fickó, aki nyilvánvalóan egy vagyont költ a külsejére. Ez meglátszik a bőre simaságán, és azon is, hogy milyen tökéletesen belőtt szőke hajkoronája van. Kár, hogy pénzért nem lehet jó karaktert is kapni; Párizs ugyanis egy igazi seggfej. A családjában a jóságos gének a bátyjának, Hektornak jutottak. Őt kedvelem és tisztelem is. Párizs úgy tekint Helénára, mintha egy darab hús lenne: alig várja, hogy felfalhassa. Nem szokásom túl sokat foglalkozni a pletykaoldalakkal, de Párizs és Heléna szakítása elég csúnya történet volt ahhoz, hogy heteken át felkerüljön a címlapokra. Most az a szarházi konkrétan a kezét dörzsöli örömeiben. Rám pillant, és elvigyorodik.

– Bocs, haver, de ő az enyém. Nem mondhat nemet, ha én leszek Árész, feleségül veszem.

Hektor előre lép a bátyja másik oldalán, és olyan természetes mozdulattal csapja tarkón, hogy látnivaló: már elégszer csinálta ezt ahhoz, hogy reflexszé váljon.

– Ne durvulj!

Hektor odabólint nekem.

– Akhilleusz.

– Hektor.

Hektor régen Árész egyik osztagát vezette, de miután megnősült és gyereke született, áthelyezték a Tizenhármas egyik tagja, Apollón szolgálatába. Az azóta eltelt években nem sokat láttam Hektort, de mindig is félelmetes harcos volt.

– Hogy van a gyerek?

– Az édesanyjára ütött. – Halvány mosolyra húzza a száját. – Minden nap hálát adok az isteneknek, hogy nem az én rusnya ábrázatomat örökölte.

Hektor a maga robosztus módján jóképű: homokszőke a haja és kedves a tekintete, de igazat adok neki; nem fog szépségversenyeket nyerni a közeljövőben. Rávigyorgok, levegőnek nézve Páriszt.

– Ugye nem fogsz beszállni? Neked már van feleséged. Azt hittem, félig már nyugdíjba is mentél.

Megvonja a vállát.

– Család.

Bólintok, mintha lenne fogalmam arról, amire utal. Nincs családom, csak Patroklosz és a csapat, amelyet együtt vezetünk. A szüleim kiléte rejtély számomra. Úgy tűnik, nem akartak gyereket, ezért követték a régi hagyományt, és az újszülöttjüket a templom lépcsőjén hagyták. Egy árvaházban nőttem fel, amelyet Héra nevében működtettek, de nem hiszem, hogy bármelyik Héra is betette oda a lábát azóta, hogy megszülettem. Tizennyolc évesen választhattam, hogy Árésznek, Poszeidónnak vagy Déméternek fogok-e dolgozni. Igazából nem volt sok választásom. Pár évig Árész szolgálatában álltam, mielőtt Athéné kiemelt az ismeretlenségből, és megmutatta, mit jelent a nagyszerűség. Mindig is erre voltam hivatott.

– Eljött az ideje, hogy előlépjenek azok, akik pályáznak Árész címére.

Zeusz hátralép, és int az oldalán álló magas fekete nő felé, aki női ruha helyett öltönyt visel. Ennek halvány-szürke színe jól kiemeli melegbarna bőrét. Fekete haja oldalt rövidre vágva, a fürtök a feje tetején hosszabbra hagyva. Ő Athéné. Úgy pillant végig a helyiségen, mint ha fel akarná mérni valamennyi jelenlévő gyengeségeit. Ismerve őt, pontosan ezt teszi.

– Aki egyszer benevezett erre a versenyre, az előtt az egyetlen kiút a kiesés vagy a visszalépés. Bár ezek a próbatételek nem jelentenek halálos kihívást... előfordulnak balesetek. Álljatok tehát készen arra, hogy mindent feláldozzatok!

Párisz kibújik Hektor keze alól, és megindul előre.

– Párisz Klorosz vagyok. Készen állok mindent feláldozni.

Nem tudom megállni, hogy Helénára nézzek, és lássam, hogy reagál. Sápadt bőre egy kissé elzöldül, ahogy az exét bámulja. Párisz rákacsint, mintha nem látná a gyilkos szándékot a szemében. Ha ő lesz a nyertes, nem sok esélyt adok neki, hogy túléli a nászéjszakát.

De nem is Párisz az az ellenfél, akitől tartanom kell. Hektor előrelép, és elismétli a szavakat. A következő Aiasz, aki szintén Árész parancsnoka volt, ezenfelül olyasvalaki, akit a barátomnak tartok. Őt egy fekete nő követi – a mozdulattal, ahogy hátrasimítja az arcából a raszta tincseit, láthatóvá válnak a sebhelyei. A neve Atalanté, könnyed lépteiből már előre sejtem, hogy baromi gyors lehet.

Jelentkezők végtelen folyama adja egymásnak a szót. Figyelemmel kísérem, kik azok, akikre Patroklosz számított és kik azok, akikre nem. A legtöbben jelentéktelenek, és a néhány komolyan vehető jelentkező jórészt az elit családok berkeiből került ki. Azért próbálkoznak, mert nem engedhetik meg maguknak, hogy elszalasszanak egy lehetőséget egy ilyen címre, de nem jelentenek valódi fenyegetést.

Pusmogást hallok magam mögött, és átpillantok a vállam felett, hogy lássam, amint két ember utat tör magának a tömegben; az emberek szinte átbuknak egymáson, hogy utat engedjenek nekik. Hasonlítanak egy-

másra, mindkettő kreol bőrű, sötétvörös hajjal, sötét szemekkel, és még nálam is nagyobbak.

– Két hústorony – mondom magam elé.

A magasabbik rám néz, ahogy elhaladnak mellettem, a pillantása furcsán üres. Az egész terem elcsendesedik, valószínűleg ugyanazt érzik, mint én. Igazi nagyvadak vannak közöttünk. És ami ennél is fontosabb, *idegenek*.

Az alacsonyabbik lép ki először, és feltűnően meghajol.

– Thészeusz Vitalisz vagyok, és készen állok mindent feláldozni.

Athéné felvonja a szemöldökét.

– Új vagy itt a városban?

– Megfelelek a verseny kiírásainak.

– Tisztában vagyok a versenyszabályokkal.

Athéné a magasabbik férfira pillant.

– És te?

– Minótaurosz vagyok.

Olyan a hangja, mint akinek kivágták a hangszalagjait, a sebbe pedig égő parazsat öntöttek.

Athéné éles pillantást vet rá.

– Ez a neved?

– Ennyi épp elég.

Minótaurosz épp csak annyi időre hallgat el, amíg Athéné bólint, mielőtt folytatja.

– Mindent fel fogok áldozni.

– Veszélyes fickó – dűnnyögi Patroklosz.

– Igen.

Megvárom, amíg ők ketten oldalra lépnek, mielőtt Patroklosz meg én előrelépünk. Önkéntelenül is még egyszer Helénára pillantok, miközben Patroklosz kimondja a szavakat, hogy bajnokká léphessen elő. Heléna nemigen képes palástolni az érzéseit, és utálom, hogy együttérzek

vele. A jelek szerint nem az ő döntése volt, hogy ebbe a helyzetbe került. A francba is, nyilván nem is tudhatott erről az egésztől, amíg Zeusz meg nem tette az erről szóló bejelentést. Ez a nő most senki a számomra, de ha elnyerem Árész címét, amiben pedig biztos vagyok, akkor gondoskodni fogok róla, hogy ne legyen rossz sorsa. Az esküvő után nem érdekel, mit fog tenni, vagy kivel fekszik le, amennyiben távol tartja magát tőlem és Patroklosztól. Ennél jobb ajánlatot senkitől sem kaphat. Aztán rajtam a sor, hogy megszólaljak, és könnyedén szélnek eresztem a Helénával kapcsolatos gondolataimat.

– Akhilleusz Kallisz vagyok, és készen állok mindent feláldozni.

Athéné nem mosolyodik el, de sötét szeme helyeslően csillog. Ez nagyjából a tőle várható legtöbb szívélyesség, és válaszként kissé furcsán kezdem érezni magam. Nem olyasvalaki vagyok, akinek szüksége van külső megerősítésre ahhoz, hogy értékesnek érezze magát, de kibaszottul tisztellem Athénét és adok a véleményére.

Hosszú pillanatokig vár, de senki más nem lép elő. Felemeli a hangját, hogy mindenki mindenhol hallhassa, aki csak a teremben tartózkodik.

– Hajnalig lehet jelentkezni a megmérettetésre. Sok szerencsét!

A fények lassan kigyúlnak, jelezve, hogy vége a seregszemlének. A bál még órákig fog tartani, de megszűnt az ok, amiért ide jöttünk. Patrokloszhoz fordulok.

– Menjünk!

Egy pillanatra úgy tűnik, ellenkezni akar velem, de végül rábólint. Sarkon fordulunk és elindulunk az ajtó felé. Az emberek utat engednek nekünk. Már jó néhány alkalommal megfordultam hasonló rendezvényeken az évek során, mióta előléptettek Athéné parancsnok-he-

lyettesévé, de ő jobban szereti távol tartani az embereit ettől a viperafészekből. Ezek az ő szavai, nem az enyé-
mek. Én nem látom túl nagy dolognak, de nem is vagyok az az ember, aki meginog egy csinos arc vagy szép sza-
vak hatására. Tisztában vagyok a sorsommal.

Nyitva tartom az ajtót Patroklosznak, és távozunk a hosszú folyosón át, amely a lifthez vezet. Patroklosz jellegzetes arckifejezéssel lépdel mellettem, én pedig gondolatban forgatom a szememet.

– Mondd, hogy nem aggódsz a kis hercegnő miatt.

– Sajnálom őt. – Megvonja a vállát, cseppet sem szégyelli kimutatni, hogy vérzik a szíve. – Nem lehet valami kellemes úgy élni az életedet, hogy a Tizenhármak közül ilyen soknak vagy a közvetlen közelében – magyarázza. – Sohasem élhette a saját életét, mióta csak megszületett.

Ez alkalommal nem állom meg szemforgatás nélkül.

– Hogyne. Szegény kis hercegnő, aki a város leg-
gazdagabb családjába született, és egyetlen csettintésre mindent megkaphatott, amiről valaha is álmodott. Soha semmiért sem kellett megküzdenie még ebben az életben. Ellentétben velem. És ellentétben veled is.

– Ez nem egészen igaz, legalábbis ami engem illet. Ha másképpen alakulnak a dolgok, akkor most én lennék Aphrodité fia.

– Az más.

– Ha te mondd.

Újabb vállvonogatás következik.

– Nekem mások az ambícióim, mint neked, Akhilleusz. Athénénak dolgozni nekem csak egy munkát jelent. És ez mindig is így volt.

Szeretem őt, de néha akkor sem értem. Ha az ember nem küzd valamiért, akkor majd ugródeszkának használják azok, akik igen. Patroklosz egyike a legzseniáli-

sabb embereknek, akiket csak ismerek, de túlságosan lágú. Ha nem lennék mellette, aki vigyázok rá és megvédem, akkor már számtalanszor kigáncsolták volna azóta, hogy tizenévesekként összeismerkedtünk.

És ha nem lennék itt neki én, akkor aligha került volna be Athéné különleges osztagába. A tudásvágyának és kutatómunkájának köszönhetően valószínűleg Apollón vállalkozásához került volna, ahogyan ez Hektorral is történt.

Arcul csap valami, ami a büntudathoz hasonló, de elhessegetem magamtól ezt az érzést. Amikor én leszek az új Árész, Patroklosz szabadon megtehet majd bármit, amit csak akar. Olyan nagy hatalom és olyan sok erőforrás fog összpontosulni a kezemben, hogy nem kell majd dolgoznia, ha nem akar. Egyik karomat a vállára teszem, és gyors csókot lehelek a halántékára.

– Ne aggódj olyan sokat! Amikor Árész leszek, mindkettőnkéről gondoskodni fogok.

Elvigyorodok.

– A francba is, Helénáról is gondoskodni fogok, ha ettől jobban érzed magad.

Még akkor is, ha ő csak egy elkényeztetett liba.

HELÉNA

- TE MOST SZÓRAKOZOL VELEM?

A ruhámba mélyesztem az ujjaimat. Vagy ezt teszem, vagy behúzok egyet a bátyám dühítően szögletes állába. Bármennyire is jól esne, nem kockáztathatom meg, hogy megsérüljön a kezem. Ha Árész akarok lenni, akkor nem vállalhatom ezt a rizikót. Igen ám, de hogyan lehetnék Árész, ha egyszer a leendő Árész felesége is én leszek?

– Trófeát csináltál belőlem! Férjhez adsz egy vadidegenhez! Anélkül, hogy ezt megbeszélted volna velem.

Sikerült uralkodnom magamon a bál végéig, és egy kis csapat társaságában Perszeusz irodájában kötünk ki végül: én magam, Perszeusz, Érisz meg Kallisztó. Azaz én, Zeusz, Aphrodité és Héra. Perszeusz hatalmas íróasztala mögött ül, a jelek szerint unja már a kirohanáso-mat. Érisz a fél csípőjével rátelepedett az íróasztalra, és úgy mosolyog, ami nem tetszik nekem. Szeretem a testvéreimet. Tényleg. De nem feledem, hogy nekik minde-nekelőtt a hatalom és a becsvágy a fontos. Ez mindig is így volt, már azt megelőzően is, hogy bekerültek a Ti-zenhármak közé. Mi ebben a szellemben nevelkedtünk. Héraklész az egyetlen kivétel, és lám csak, milyen sorsra jutott!

Kallisztó ott áll a padlótól a mennyezetig érő ablakok előtt, a jelek szerint teljesen kivonva magát a beszélgetésből. Vagyis vitából, hogy pontosabban fogalmazzak. Érisz a körmeit vizsgálgatja.

– Az a hagyomány, hogy egy feleség is dukál Árész címéhez.

Valahogy teljesen elkerült engem ez a részlet a felkészülés alatt. Olyannyira a próbatételekre összpontosítottam a figyelmemet, hogy nem foglalkoztam a versenykiírás többi részével. Az előző Árész többször is megnősült, amíg viselte ezt a címet. Soha meg se fordult a fejemben, hogy az egyik feleségét a titulussal együtt kapta meg.

– Ez nem kifogás. Választhatnál volna valaki mást is. Bárki mást. Miért éppen engem kellett?

Perszeusz összeszezi két kezét a szája előtt.

– Mert te Kasziosz vagy.

Összerezzenek. Nem én kértem, hogy beleszülessek ebbe a családba. És nem kértem a következményeket sem, amelyeket egész életemben viselnem kellett ez idáig.

– Vagyis azért büntetsz, mert apánk vére csörgedezik az ereimben?

– Ne dramatizáld túl a helyzetet, Heléna!

Utálom ezt az atyáskodó hangnemet.

– Menj a francba! Fogalmad sincs róla, milyen érzés...

Perszeusz lassan feláll, félbeszakítva a mondandómat.

– Nem tudom, milyen érzés lehet... Pontosan micsoda is? Áldozatot hozni a Tizenhármak nevében? Feleségül venni egy idegent egy magasabb rendű ügy érdekében?

Nem néz Kallisztóra.

– Nem kérek tőled semmi olyasmit, amit én magam meg ne tettem volna már.

– Én nem akartam ezt – ennyit sikerül végül kiböknöm.

– Ne gyerekeskedj. Nem vagy kivétel. Ezt egyikünk sem kérte.

Az ajtó felé fordul.

– Mindig is úgy volt, hogy egy befolyásos férfihoz megsz hozzámenni. Ezzel tisztában voltál.

Őszintén szólva kisebbfajta csoda, hogy egészen idáig megúsztam a dolgot. Apámnak az volt az elképzelése, hogy megtör engem, mielőtt játékszerként felkínál valakinek, és ez az egyetlen oka annak, hogy még senki sem húzott gyűrűt az ujjamra, és nem vonszolt az oltár elé. De Perzeusztól nem erre számítottam.

Milyen ostoba is vagyok!

Hát persze, hogy a bátyám nem hagyná, hogy egy ilyen apró dolog, mint a boldogságom, megakadályozza őt a célja elérésében. Túl jó tanítványa lett az apánknak. Mindannyian azokká lettünk. Még Zeusz is a kicsinyes kegyetlenségével az Olümposzt védelmezte a maga módján. Senki sem védhette meg tőle az Olümposzt, de legalább nem kellett aggódnunk a külső ellenség miatt, ameddig ő ült a trónon.

– De...

– A Tizenhármak egysége megingott, és a változások nyugtalanságot keltenek. Ha kell, egyenként fogom térdre kényszeríteni őket, bármibe kerüljön is. A te dolgod az lesz, hogy befolyásold Árészt, hogy álljon mellém. Pontosan úgy, ahogyan tanultad.

Hogy miféle mellékhatással jár az, ha az ember politikai házasságra ítéltetett? Például azzal, hogy ez a frigy akkor is érdekházasság marad, miután kimondtam az igent. Egy kötélen fogok táncolni a hitvesem és a családom között, és csak az istenek tudják, hogy bár a családom nem tökéletes, de a hűség továbbra is hozzájuk köt. Mindegy, mennyire fájdalmas is megtennem, amit

a kötelesség diktál. Ami pedig azt jelenti, hogy egyetlen választ adhatok erre.

– Értem.

– Remek.

Perszeusz megfordul és rám szegezi rideg tekintetét.

– Itt leszel holnap az ünnepélyes megnyitón, és Athéné mellett fogsz ülni egy csinos ruhában, hogy minél jobb teljesítményre ösztönözd a jelölteket. Minél nagyobb műsort kell kerekíteniük, és ehhez szükségem van a segítségedre. Ez a kötelességed, Heléna. Ne felejtsd el, hogy ára van annak az életnek, amelyet élhetünk. Rendben?

A szégyen dárdaként vágódik belém. Nem számít, milyen rémes volt Zeusz egyik gyermekeként felnőni, a tény akkor is tény marad: ha az anyagi szükségleteim kielégítéséről van szó, akkor semmiben sem szenvedek hiányt. A legjobb iskolákba jártam, a legszebb ruhákat vettem, a felsővárosban laktam, gazdag és befolyásos körökben forogtam... És mindez csak azért járt nekem, mert ebbe a családba születtem.

De, mint erre a bátyám szeretett emlékeztetni, mindennek meg kell fizetni az árát.

Perszeusznak bizonyos szempontból igaza van; nem kér tőlem semmi olyat, amit ő maga ne lenne hajlandó megtenni. Elvégre Démétér egyik lányát vette feleségül. Hiába is tiltakozom, azt még én is elismerem, hogy ez a szövetség fontos és értékes, még akkor is, ha nem teljesen értem, miért éppen Kallisztó lett a kiválasztottja. Mindannyiunk közül Perszeusz az, aki a leginkább tudatában van borzalmas örökségünknek, amelyet a vérünkben hordozunk: apánk bűneinek, amelyeket Zeuszként követett el. Perszeusz megmondta, hogy ő mindenképpen más úton fog járni, mint apánk. Lehetséges, hogy bosszant engem, de ezért tisztetem őt.

Csakhogy... én nem akarom ezt a fajta felelősséget. Én nem választottam ezt.

Felemelem az államot, pislogok, mert könnyek perzselik a szememet. Kasziosz vagyok, és a mi fajtánk nem szokott sírni.

– Megteszem a kötelességemet.

Milyen más lehetőségeim vannak? Meneküljek talán el? Az ötlet nevetséges. Az egyetlen kiút az Olümposzról az, amelyet Poszeidón keze mutat, márpedig kizárt dolog, hogy ő segítene nekem. Nem kedvel engem, de ennél is jobban tudja, milyen fontos és értékes szereplő vagyok az egész terv megvalósítása szempontjából. Ha segít nekem, azzal egycsapásra Zeuszt, Aphroditét és a következő Árész is maga ellen fordítja. Valószínűleg Démétért is elidegeníti magától, bár ez nem biztos. Poszeidón túlságosan megfontolt ahhoz, hogy ilyen vakmerőségre vetemedjen.

– Rád kell uszítanom Athéné egyik emberét?

Felhúszom magam.

– Szó sincs róla!

– Rendben van. Ne kelljen megbánnom ezt a döntést.

Bólint, aztán eltűnik, és magamra hagy Ériszel, aki leszáll az íróasztalról. Karcsú szabású, metálfényű ezüstsínű ruhát visel, hosszú, sötét haját bonyolult fonatba hátrafoga viseli.

– Tudom, hogy ez távolról sem ideális, de igaza van. Egy új Árész azt jelenti, hogy egy jolly joker kerül be a Tizenhármak társaságába. Szükségünk van rád, hogy előkészítsd az utat egy új Zeusz-Árész szövetség biztosításához.

Szeretem a nővéremet. Nagyon is szeretem. De ez nem változtat azon a tényen, hogy, mint mindenki más a családban, ő is Olümposzt helyezi az első helyre,

a másodikra önmagát, és mindenki más csak ez után következhet. A család talán magasabb rendű a szemében, mint a tágabb értelemben vett olümposzi lakosság, de nem sokkal. Szeret engem. Csak nem hagyja, hogy ez a határozott cselekvés útjába álljon, és minden adandó alkalommal felkavarja az állóvizet.

– Választhatatok volna valaki mást is. Bárki mást.

Megvonja a vállát. Halvány mosoly bujkál a szája körül.

– Meg fogsz birkózni velem, Heléna. Mint mindig.

Hátrahajtom a fejem, és a plafont bámulom.

– Ez egy hátba támadással felérő bók volt.

A hangom magas és feszült. Jobban ura vagyok ennek a helyzetnek, semmint hogy dührohamot kapjak, de semmit sem szeretnék jobban, mint a nővérem önelégült arcába vágni valamit.

– Most nagyon dühös vagyok rátok.

– Majd túlteszed magadat rajta. Ebben a városban farkastörvények vannak, ami különösen érvényes a Tizenhármakra. Ezt te is tudod.

– Igen, nos, biztosíthatnék egy problémamentes Zeusz-Árészt szövetséget, ha hagynátok, hogy én legyek a következő Árészt.

Ugrik egyet, mintha megleptem volna.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy beállsz a bajnokok közé. Azt hittem, már akkor feladtad ezt a nevetséges ötletet, amikor még gyerekek voltunk.

Nem kellene ennyire fájni annak, hogy a nővérem nem vesz komolyan. Azt gondoltam, a sok ember közül legalább ő biztosan látja, hogy nem olyan vagyok, akinek az ambíciói elhalványulnak. Úgy tűnik, tévedtem.

– Sohasem adtam fel.

Feszült mosoly ül ki az arcára.

– Drágám, tudom, hogy jót akarsz, de nézd csak meg a bajnokokat! Akhilleusz, Hektor, Atalanté és az a két idegen. Hatalmas termetűek, és erőtlől duzzadnak. És akkor még nem is beszéltünk a többi harmincegynéhány jelöltről, akik szintén beneveztek. Te... – elbizonytalanodik. – Képes lehetnél rá, de te nem vagy harcos, Heléna. Kizártnak tartom, hogy győzni tudj.

Ez valahogy még annál is rosszabb, mint az, hogy nem vette komolyan az ambícióimat. Valójában azt gondolja, hogy nem lennék képes rá. A mellkasom össze akar záródni, és csak az évek gyakorlata akadályoz meg abban, hogy előre görnyedjek.

– Nyertem volna.

– Azt hiszem, ezt most már sohasem tudjuk meg.

Érisz összepréseli az ajkait, és szinte bocsánatkérőnek tűnik, nem úgy, mint amikor a bátyámmal gyakorlatilag kiárusítottak engem a megkérdezésem nélkül.

– Sajnálom, Heléna. Igazán sajnálom. De tudod jól, hogy miként megy ez. Az Olümposz az első. Ez pedig néha áldozatot követel.

– Te bezzeg semmit sem áldozol fel!

Annyira dühös vagyok, hogy már reszketek. A kísértés, hogy kiereszem az indulataimat, amikor csak családtagok tartózkodnak a helyiségben, már-már túl erős ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyhassam. Sok év telt el azóta, hogy Ériszszel veszekedtem; utoljára tizenéves korunkban volt példa rá. Olyan átkozottul jó érzés lenne kiadni magamból ezt a szörnyű indulatot. Az árulástól azonban szóhoz sem jutok, és ez az érzés azzal fenyeget, hogy minden mást elnyom bennem.

– Ne vágj ilyen arcot! Ráncos leszel tőle. Minden a legnagyobb rendben lesz, Heléna. Bízál bennünk!

Azzal sarkon fordul, és kísétál az irodából.

Érisz mindig is szerette félbehagyni a vitákat. Átkozot-
tul naiv vagyok, hogy azt hittem, a testvéreim másképp
bánnak majd velem, mint ahogyan az apám akarta. Helé-
na Kasziosz, az Olümposz hercegnője, akinek az a sorsa,
hogy hozzámenjen valakihez, aki még nagyobb hatalmat
biztosít a családjának. Mintha szükségük lenne rá.

– A fenébe! Annyira akartam ezt a címet.

– Akkor miért ne próbálnád meg mégis?

Kallisztó hangja az árnyékból érkezik hozzám, mé-
lyen és már-már csábítóan. Összerezzenek és megpördü-
lök, a szívem hevesen ver. Teljesen megfedkeztem arról,
hogy ő is itt van velünk az irodában. Kiválik az árnyék-
ból az ablak mellől, ahol eddig álldogált, szinte láthatat-
lanul. Fekete ruhájában és sötét hajával úgy néz ki, mint
egy éjszakai lény, aki csak véletlenül tévedt be ide. Még
most sem tudom elhinni, hogy a bátyám feleségül vette
őt. Megértem, hogy maga mellé akarta állítani Démétért,
aki komoly hatalommal és befolyással bír, de Eurüdiké
biztosan jobb választás lett volna. Ő sokkal kedvesebb.
Ha őt vette volna feleségül a bátyám, akkor sokkal nyu-
godtabb lenne az élete. Másrészt viszont az olümposziak
elevenen felfalnák Eurüdikét, ha ő lenne Héra.

– Úgysem tehetem meg. A dolgok nem így működnek.

– Nem? – Kallisztó a körmeit vizsgálgatja. – Rajon-
gok azért, hogy engedély helyett bocsánatot kérjek. El-
végre a bátyád is ezt tette. Miért ne adhatnánk neki egy
kis ízelítőt a saját főztjéből?

Csak bámulok.

– Te most bajt akarsz keverni.

– Az Olümposzon más sincs, mint bajkeverés.

Veszélyes változást érzek a hangjában. Nem teljesen
téved, de ez nem jelenti azt, hogy igaza lenne. Az any-
ja, Démétér, alig több mint tíz évvel ezelőtt nyerte el ezt

a címet, és költöztette ide a lányait a városba. Ez idő alatt közismertté vált Kallisztó stílusa: mindent kigúnyolt, aminek csak köze volt a Tizenhármakhoz. Mielőtt hozzáment a bátyámhoz, nem járt partikra. Nem vett részt ebben a játékban. Mindig hajlandó volt kiállni és harcolni, függetlenül az ellenfél személyétől.

Most, hogy hivatalosan is Héra lett belőle, nem tudom, mit kezdjek vele.

Összefonom a karjaimat a mellkasom előtt, és próbálom lecsillapítani hevesen kalapáló szívemet. Bármennyire veszélyesnek tűnik, Kallisztó is csak egy nő, és én már hosszabb ideje játszom ezt a játékot, mint ő. Némi hamis derűt fecskendezek a hangomba.

– Igazán kedves tőled, hogy megpróbálsz támogató sógornőm lenni, de nem vagyok hajlandó bábu lenni abban a játékban, amit te és a bátyám játszotok.

Kallisztó hosszasan néz rám mogyoróbarna szemével. A tekintete a ragadozókra emlékeztet.

– Ennek semmi köze a bátyádhoz.

– Remek. Van egy kis kígyóolajam, amit szívesen eladnék neked. Nagyon jól tesz a bőrnek. Gyakorlatilag a fiatalság forrása.

Megrándul a szája.

– Függetlenül a motivációmtól, most rólad beszélünk. Létezik olyan szabály, amely szerint nem lehetsz egyszerre díj és bajnok is?

Eltűnődve nézem őt. Bár az ösztöneim mást diktálnak, átgondolom a szavait.

– Utána kellene néznem, de valószínűleg nincs ilyen szabály. Kétlem, hogy bárkinek is eszébe jutott volna ez az eshetőség.

Utálom, hogy az Érisz által elvetett kétely magjait locsolgatom, de...

– Láttad a jelentkezőket. Elég nagy feladat.

Kallisztó megvonja a vállát.

– Ha azt tervezted, hogy ringbe szállsz Árész címéért, akkor eleve az volt a szándékom, hogy megküzdesz velük, és győzől.

Igazat adok neki, de ez még mindig csapdának hangzik. Csak... nem biztos, hogy még érdekel. Ha beszálok a versenybe és megnyerem, két legyet ütök egy csapásra. Árész leszek, és megúszom, hogy hozzá kelljen mennem egy vadidegenhez. Elképzelem, ahogy Párisz mézesmázos képpel mered rám. Ő talán még rosszabb. Egyszer már megúsztam ezt a sorsot, és eltökéltem magamban, hogy megduplázom a szerencsémet. Mégis, van itt valami, ami nem stimmel. Gondosan elfojtom egyre fokozódó izgatottságomat, és hűvös hangot igyekszem megütni.

– Mi hasznod származik abból, hogy ezt javasold nekem?

Vállrándítás a válasz.

– Talán nem tetszik az, hogy olyan házasságra kényszerítenek valakit, amelyet nem ő választott. Talán azért akarok segíteni neked, mert én is pályáznék Árész címére, ha nem lennék már Héra. Talán mindenféleképpen meg akarom leckéztetni a kedves férjemet. Az én érveim tényleg nem számítanak, ugye?

Megint az a ragadozó mosoly.

– Versenyezni akarsz, Heléna? Akkor tedd meg! Azok a szarháziak azt hiszik, hogy te csak egy szép kis díj vagy, amit el lehet nyerni? Bizonyítsd be nekik, hogy tévednek.

Olyan érzés fog el, mintha nyilat lőtt volna egyenesen a szívembe. Nem bízhatok meg benne, sógornő ide vagy oda. Mégis... ez nem jelenti azt, hogy ne lenne figyelemre méltó az ötlete.

– Te tényleg gyűlölöd a bátyámat, ugye?

– Az összes Tizenhármát gyűlölöm.

– Te is közéjük tartozol.

Még akkor is, ha Héra egy kiüresedett cím lett, mióta apám Zeusszá lépett elő. Három felesége – három Héra – ideje alatt megfosztotta ezt a titulust attól a rangtól, amellyel rendelkezett, mígnem végül már csak egy üres kifejezés lett, amelyet Zeusz hitvesére használtak.

– Igen.

Nyílik az ajtó, és Perszeusz visszatér az irodájába. A tekintete rólam a feleségére vándorol, majd vissza rám.

– Hát itt vagy.

A mosolya egyenesen mérgező.

– Csak egy kis csajos beszélgetést folytatok Helénával.

Perszeusz ehhez nem fűz megjegyzést, ami nem is baj.

– Ideje indulni, Héra.

– Természetesen, Zeusz.

A szavaik elég udvariasnak tűnnek, de dühből táplálkoznak. Kallisztó felém fordul.

– Gratulálok a közelgő esküvődhöz, Heléna. Biztos vagyok benne, hogy szép karácsonyi ajándék leszel a következő Árésznak.

Figyelem, ahogy átsétál a szobán a bátyám felé tartva, és a hideg futkározik tőle a hátamon. Ez a nő sokkal inkább ragadozó, mint a Tizenhármak többsége, és képtelen vagyok szabadulni az érzéstől, hogy Perszeusz egyszer még alaposan meg fogja bánni, hogy feleségül vette.

Perszeusz könnyedén megfordul, és kezét a felesége derekára helyezi. Mindig a látszat miatt aggódik, még akkor is, ha rajtam kívül senki más nincs itt, hogy szemtanúja legyen a hazugságnak. Követem őket ki az irodából, majd a lifttel lemegyünk a parkolóházba. Perszeusz

csak akkor szólal meg, amikor már jóval kívül kerültünk az ajtó melletti őrről hallótávolságán.

– Semmilyen körülmények között ne tégy olyan lépést, amely veszélyezteti ezt a folyamatot. Ígérd meg nekem, Heléna!

Idedobja nekem ezt a csavart labdát, és aztán azt követeli tőlem, hogy ígérjem meg: rendesen fogok viselkedni. Átkozott legyen a felesége, amiért okos szavaival megrendítette amúgy is ingatag elhatározásomat, hogy megtegyem, amit a családom kér tőlem. Lassan ingatom a fejem.

– Tudod, te tényleg az apánkra hasonlítasz.

Összerezzen, egy alig észrevehető mozdulatot téve, aminek láttán azonnal büntudat ébred bennem. Ez egy övön aluli ütés volt, és szándékosan tettem, hogy megbántsam őt. Soha nem akarok gonoszkodni, de néha olyan sebeket ejtenek rajtam, hogy szörnyű dolgokat mondok. Olyan szavakat, amelyek képesek valakinek a szívéig hatolni.

Perszeusz a terepjárója felé tereli Kallisztót, és megint elcsodálkozom rajta, hogy olyan könnyedén érinti meg, mintha nem félne tőle, hogy elveszítheti a kezét. Bizonyára látja Kallisztó éles pillantását, amikor túl közel kerül hozzá. Megvárja, amíg a felesége beül az anyósülésre, mielőtt felém fordulna.

– Ez semmin sem változtat. Ígérd meg nekem, Heléna!

– Megígérem – hazudom neki habozás nélkül. Szemernyi büntudatot sem érzek közben. A mi családukban gyakorlatilag ez a szeretet nyelve. Perszeusz az arcomat fürkészi, a legrövidebb pillanatra a fagy olvadni kezd a szemében.

– Bárki is lesz Árésztől, jól fog bánni veled. Teszek majd róla, hogy így legyen.

Keserűen felnevetek.

– Hogyan? Felállítasz egy megfigyelőrendszert, hogy a férjem ne bánthasson? Ugyan már.

– Igen.

Nem viccel. Én meg csak bámulok.

– És aztán mi lesz, Perszeusz? Mit fogsz tenni, ha egyszer arra ítéltél, hogy egy szörnyeteghez adsz feleségül?

– Arra nem fog sor kerülni. Túlságosan okos vagy, és a bajnokok többsége felismerte, hogy ha ártana neked, azzal a Tizenhármak többségét kihívná maga ellen.

Az én ambiciózus, könyörtelen bátyám biztosan nem lehet ennyire naiv.

– A többségét, de nem mindenkit.

– Az ismeretlenek nem fognak győzni, Heléna.

Nem, valóban nem fognak. Mert én leszek a bajnokság győztese. Az elhatározás gyökeret ver a mellkasomban, és nyugalommal tölt el. Én leszek Árész.

De még nem tudom annyiban hagyni a dolgot. Nem tudom, mit keresek. Megnyugvást. Vigaszt. Valamit. Tiszta bolond vagyok.

– Mi van, ha az egyik idegen nyer? Mi van, ha Párizs nyer?

– Nem fognak bántani. És ha mégis?

A bátyám a terepjáró felé fordul.

– Akkor majd özvegyet csinálok belőled.